

Határozatok Tára

A BÍRÓSÁG ÍTÉLETE (negyedik tanács)

2020. március 4.*

„Fellebbezés – Verseny – A vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzése – 139/2004/EK rendelet – A 4. cikk (1) bekezdése – Az összefonódások előzetes bejelentésének kötelezettsége – A 7. cikk (1) bekezdése – Felfüggesztési kötelezettség – A 7. cikk (2) bekezdése – Mentés – Az »egyetlen összefonódás« fogalma – A 14. cikk (2) bekezdése – A bejelentése és engedélyezése előtt megvalósított összefonódás miatt bírságokat kiszabó határozat – A *ne bis in idem* elve – A beszámítás elve – Jogsértések halmazata”

A C-10/18. P. sz. ügyben,

a **Mowi ASA**, korábban Marine Harvest ASA (székhelye: Bergen [Norvégia], képviseli: R. Subiotto QC)

fellebbezőnek

az Európai Unió Bírósága alapokmányának 56. cikke alapján 2018. január 5-én benyújtott fellebbezése tárgyában,

a másik fél az eljárásban:

az **Európai Bizottság** (képviselek: M. Farley és F. Jimeno Fernández, meghatalmazotti minőségben)

alperes az elsőfokú eljárásban,

A BÍRÓSÁG (negyedik tanács),

tagjai: M. Vilaras tanácselnök, S. Rodin, D. Šváby, K. Jürimäe (előadó) és N. Piçarra bírák,

főtanácsnok: E. Tanchev,

hivatalvezető: M. Longar tanácsos,

tekintettel az írásbeli szakaszra és a 2019. május 22-i tárgyalásra,

a főtanácsnok indítványának a 2019. szeptember 26-i tárgyaláson történt meghallgatását követően,

meghozta a következő

* Az eljárás nyelve: angol.

Ítéletet

- 1 Fellebbezésével a Mowi ASA, korábban Marine Harvest ASA az Európai Unió Törvényszéke 2017. október 26-i azon ítéletének (T-704/14, a továbbiakban: megtámadott ítélet, EU:T:2017:753) hatályon kívül helyezését kéri, amelyben a Törvényszék elutasította a fellebbező által benyújtott, a 139/2004/EK tanácsi rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését megsértve végrehajtott összefonódás miatt bírságot kiszabó 2014. július 23-i C(2014) 5089 final európai bizottsági határozat [M.7184 – Marine Harvest/Morpol ügy (a 14. cikk (2) bekezdése szerinti eljárás)] (a továbbiakban: vitatott határozat) megsemmisítésére, és másodlagosan a fellebbezővel szemben kiszabott bírság törlése vagy összegének csökkentésére irányuló keresetet.

Jogi háttér

- 2 A vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 2004. január 20-i 139/2004/EK tanácsi rendelet (az EK összefonódás-ellenőrzési rendelete) (HL 2004. L 24., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 40. o.) (5), (6), (8), (20) és (34) preambulumbekkezdése kimondja:

- (5) [...] biztosítani kell, hogy az átszervezési folyamat ne okozzon maradandó károkat a versenyben; ezért a közösségi jognak tartalmaznia kell az olyan összefonódások szabályozására szolgáló rendelkezéseket, amelyek jelentősen akadályozhatják a hatékony versenyt a közös piacon, vagy annak egy jelentős részén.
- (6) Így tehát külön jogi eszközre van szükség, hogy lehetővé váljon valamennyi összefonódás hatékony, az [Európai Unió] belüli verseny szerkezetére kifejtett hatása tekintetében történő ellenőrzése, és szükséges, hogy az ilyen összefonódásokra egyetlen jogi eszköz vonatkozzon. [...]

[...]

- (8) Az e rendeletben elfogadandó rendelkezéseket olyan jelentős szerkezeti változtatásokra kell alkalmazni, amelyek piacra gyakorolt hatása túllép az egyes tagállamok országhatárain. Ezeket az összefonódásokat, főszabály szerint [helyesen: főszabály szerint a szubszidiaritás elvével összhangban] kizárólag [uniós] szinten, az »egyablakos« rendszert alkalmazva kell felülvizsgálni.

[...],

- (20) Célszerű az összefonódás fogalmát oly módon meghatározni, hogy az az érintett vállalkozások irányításában, és ennek következtében a piac szerkezetében maradandó változás előidézésére irányuló műveletekre terjedjen ki. Ezért helyénvaló a rendelet hatálya alá vonni az összes olyan közös vállalatot, amely egy önálló gazdasági egység összes funkcióját tartósan ellátja. Helyénvaló egyetlen összefonódásként kezelni azokat az ügyleteket, amelyek szorosan kapcsolódnak egymáshoz, mivel egy feltételen keresztül kötődnek egymáshoz, valamint értékpapírügyletek kellően rövid időn belül lebonyolított sorozatának formáját öltik.

[...]

- (34) A hatékony ellenőrzés biztosításához a vállalkozásokat kötelezni kell a közösségi léptékű összefonódások előzetes bejelentésére, a megállapodás megkötését, a nyilvános ajánlat közzétételét, vagy az irányítást megalapozó részesedés megszerzését követően. [...], Az összefonódások megvalósítását a Bizottság végső határozatának meghozataláig fel kell függeszteni. Azonban az érintett vállalkozások kérelmére, megfelelő esetben lehetővé kell tenni e felfüggesztéstől való eltérést. [...]"

- 3 E rendelet „Hatály” című 1. cikke az (1) bekezdésében a következőképpen rendelkezik:

„A 22. cikknek és a 4. cikk (5) bekezdésének sérelme nélkül e rendelet minden, e cikk meghatározása szerint közösségi léptékű összefonódásra vonatkozik.”

- 4 Az említett rendelet „Az összefonódás fogalmának meghatározása” című 3. cikkének (1) és (2) bekezdése a következőképpen rendelkezik:

„(1) Vállalkozások összefonódása jön létre, ha az irányítás tartósan megváltozik a következőkből eredően:

- a) két vagy több előzőleg egymástól független vállalkozás vagy vállalkozásrész összeolvad; vagy
- b) egy vagy több személy, amely már irányít legalább egy vállalkozást, vagy egy vagy több vállalkozás akár értékpapírok vagy eszközök vásárlásával, akár szerződéssel vagy más úton, közvetlen vagy közvetett irányítást szerez egy vagy több más vállalkozás egésze vagy része felett.

2) Az irányítást olyan jogok, szerződések vagy más egyéb eszközök alapozzák meg, amelyek akár külön-külön, akár együttesen és a kapcsolódó jogi és ténybeli megfontolásokra tekintettel lehetőséget adnak egy vállalkozás feletti meghatározó befolyás gyakorlására, különösen:

- a) a vállalkozás eszközei egészének vagy részének tulajdonjoga vagy használati joga révén;
- b) olyan jogok vagy szerződések révén, amelyek meghatározó befolyást biztosítanak egy vállalkozás testületeinek összetétele, szavazása vagy döntései felett.”

- 5 Ugyanezen rendelet „Az összefonódások előzetes bejelentése és a bejelentés előtti áttétel a bejelentő felek kérelmére” című 4. cikkének (1) bekezdése így rendelkezik:

„Az e rendeletben megjelölt, közösségi léptékű összefonódásokat a Bizottságnál az összefonódás végrehajtását megelőzően, a megállapodás megkötését, a nyilvános ajánlat közzétételét, vagy az irányítást megalapozó részesedés megszerzését követően kell bejelenteni.

A bejelentés akkor is lehetséges, ha az érintett vállalkozások bizonyítják a Bizottságnak jóhiszemű szerződéskötési szándékukat, vagy nyilvános ajánlat esetén az ajánlattételi szándék nyilvános közzétételekor, feltéve hogy a szándékolt megállapodás vagy nyilvános ajánlat [uniós] léptékű összefonódást eredményez.

E rendelet alkalmazásában a »bejelentett összefonódás« kifejezés vonatkozik a második albekezdésnek megfelelően bejelentett, szándékolt összefonódásokra is. E cikk (4) és (5) bekezdésének alkalmazásában, az »összefonódás« kifejezés magában foglalja a második albekezdés szerinti értelemben vett szándékolt összefonódásokat is.”

- 6 A 139/2004 rendelet „Összefonódások felfüggesztése” címet viselő 7. cikkének (1) és (2) bekezdése értelmében:

„(1) Az 1. cikkben meghatározott közösségi léptékű, vagy a 4. cikk (5) bekezdése alapján a Bizottság által vizsgálendő összefonódás nem valósulhat meg bejelentése előtt, vagy míg a 6. cikk (1) bekezdésének b) pontja, a 8. cikk (1) bekezdése vagy a 8. cikk (2) bekezdése alapján hozott határozat, vagy a 10. cikk (6) bekezdése szerinti vélelem a közös piaccal összeegyeztethetőnek nem nyilvánította.

(2) Az (1) bekezdés nem akadályozza meg az olyan nyilvános vételi ajánlatok alkalmazását, vagy az olyan értékpapírokkal folytatott ügyletek sorozatát, amelyek olyan piacon, mint például a tőzsde, forgalomba hozható értékpapírokra válthatók, amelyek által a 3. cikk értelmében vett irányítást több eladótól szerzik meg, feltéve ha:

- a) az összefonódást a 4. cikk szerint haladéktalanul bejelentik a Bizottságnak; és
- b) a szerző fél nem gyakorolja az adott értékpapírokhoz kapcsolódó szavazati jogot, vagy csak befektetése teljes értékének megóvására gyakorolja azokat, a Bizottság által a (3) bekezdés értelmében adott mentesítés alapján.”

7 E rendelet 14. cikkének (2)–(4) bekezdése értelmében:

„(2) A Bizottság határozattal az érintett vállalkozások 5. cikk szerinti teljes forgalmának 10%-át meg nem haladó mértékű pénzbírságot szabhat ki a (3) cikk (1) bekezdésének b) pontjában említett személyekre vagy az érintett vállalkozásokra, ha azok akár szándékosan, akár gondatlanságból

- a) egy összefonódást, annak megvalósulását megelőzően a 4. cikkel vagy a 22. cikk (3) bekezdésével összhangban nem jelentenek be, kivéve ha a 7. cikk (2) vagy (3) bekezdése szerint hozott határozattal erre felhatalmazták őket;
- b) az összefonódást a 7. cikk sérelmével valósítják meg;
- c) a 8. cikk (3) bekezdése szerint hozott határozattal a közös piaccal összeegyeztethetetlennek nyilvánított összefonódást megvalósítják, vagy nem tesznek eleget a 8. cikk (4) vagy (5) bekezdése szerinti határozatban elrendelt bármely intézkedésnek;
- d) nem tesznek eleget egy, a 6. cikk (1) bekezdésének b) pontja, a 7. cikk (3) bekezdése vagy a 8. cikk (2) bekezdésének második albekezdése szerinti határozatban megszabott feltételnek vagy kötelezettségnek.

(3) A pénzbírság összegének megállapításakor tekintettel kell lenni a jogsértés jellegére, súlyosságára és tartamára.

(4) Az (1), (2) és (3) bekezdés alapján hozott határozatok nem büntetőjogi jellegűek.”

A jogvita előzményei és a vitatott határozat

8 A jogvita előzményeit a megtámadott ítélet 1–37. pontja az alábbiak szerint foglalja össze:

„(1) A [felperes] egy norvég jog szerint működő, az oslói (Norvégia) tőzsdén és a New York-i (Egyesült Államok) tőzsdén jegyzett társaság, amely lazac tenyésztésével és elsődleges feldolgozásával foglalkozik Kanadában, Chilében, Skóciában, a Feröer szigeteken, Írországon és Norvégiában, valamint óriás laposhal tenyésztésével és elsődleges feldolgozásával Norvégiában. A felperes emellett másodlagos feldolgozási tevékenységet folytat Belgiumban, Chilében, az Egyesült Államokban, Franciaországban, Írországon, Japánban, Norvégiában, Hollandiában, Lengyelországban és a Cseh Köztársaságban.

A. A Morpol felperes általi megszerzése

- (2) 2012. december 14-én a felperes részvényvásárlási szerződést („Share Purchase Agreement”, a továbbiakban: SPA) kötött a Friendmall Ltd-vel és a Bazmonta Holding Ltd-vel, az e társaságok által a Morpol ASA alaptőkéjéhez tartozó részvények átruházásáról.

- (3) A Morpol egy norvég lazactenyésztő és -feldolgozó. [E vállalkozás] lazacot tenyészt, és a lazacból származó, hozzáadott értékkel rendelkező termékek széles skáláját kínálja. A lazac tenyésztését és elsődleges feldolgozását Skóciában és Norvégiában végzi. Emellett másodlagos feldolgozási tevékenységet folytat Lengyelországban, az Egyesült Királyságban és Vietnamban. A felperes általi megszerzését megelőzően a Morpolt az oslói tőzsdén jegyezték.
- (4) A Friendmall és a Bazmonta Holding Cipruson alapított és bejegyzett korlátolt felelősségű magánjogi társaságok voltak. A két társaság egy személy, M., a Morpol alapítója és korábbi elnök-vezérigazgatója irányítása alatt állt.
- (5) Az SPA révén a felperes körülbelül 48,5%-os részesedést szerzett a Morpol alaptőkéjében. E felvásárlás lezárására (a továbbiakban: 2012. decemberi felvásárlás) 2012. december 18-án került sor.
- (6) 2012. december 17-én a felperes egy tőzsdei közlemény révén bejelentette, hogy nyilvános vételi ajánlatot fog tenni a Morpol fennmaradó részvényeinek megvásárlására. 2013. január 15-én a felperes a norvég értékpapír-kereskedelmi törvénynek megfelelően megtette e kötelező nyilvános vételi ajánlatot a Morpol fennmaradó, a társaság részvényeinek 51,5%-át kitevő részvényeire. A norvég törvény rendelkezései szerint a tőzsdén jegyzett társaság részvényeinek több mint egyharmadát megszerző vevő köteles ajánlatot tenni e társaság fennmaradó részvényeire.
- (7) 2013. január 23-án a Morpol igazgatótanácsa új elnök-vezérigazgatót nevezett ki M. helyett, mivel az utóbbi időközben 2013. március 1-jei hatállyal lemondott, egy ilyen hatályú, az SPA részét képező kötelezettségvállalás nyomán.
- (8) A nyilvános vételi ajánlat 2013. március 12-i elszámolását és végrehajtását követően a felperes a Morpol részvényeinek összesen 87,1%-ával rendelkezett. Ebből következően a felperes a nyilvános vételi ajánlat eredményeként a Morpol alaptőkéjének körülbelül 38,6%-át kitevő részvényeket szerzett a Morpol alaptőkéjének 48,5%-át kitevő azon részvényeken felül, amelyeket már a 2012. decemberi felvásárlás eredményeként megszerzett.
- (9) A Morpol fennmaradó részvényeinek megszerzésére 2013. november 12-én került sor. 2013. november 15-én a rendkívüli közgyűlés úgy határozott, hogy kéri a részvények oslói tőzsdéről való törlését, valamint döntött az igazgatótanács tagjai számának csökkentéséről és a jelölőbizottság megszüntetéséről. 2013. november 28-án a Morpol jegyzése megszűnt az oslói tőzsdén.

B. A bejelentést megelőző szakasz

- (10) 2012. december 21-én a felperes arra irányuló kérelmet intézett a [Bizottsághoz], hogy az jelöljön ki egy, a Morpol feletti kizárólagos irányítás megszerzésével kapcsolatos ügyével foglalkozó munkacsoportot. E kérelemben a felperes tájékoztatta a Bizottságot arról, hogy a 2012. decemberi felvásárlás lezárult, valamint hogy nem gyakorolja szavazati jogát a Bizottság határozatának meghozatala előtt.
- (11) A Bizottság telekonferencia tartását kérte a felperestől, amelyre 2013. január 25-én került sor. A telekonferencia során a Bizottság információkat kért az ügylet szerkezetét illetően, valamint felvilágosításokat azzal kapcsolatban, hogy a 2012. decemberi felvásárlás már biztosíthatta-e a felperes számára a Morpol feletti irányítást.

- (12) 2013. február 12-én a Bizottság információkérést intézett a felpereshez azzal kapcsolatban, hogy a 2012. decemberi felvásárlás eredményeként esetlegesen megszerezte-e a tényleges irányítást a Morpol felett. A Bizottság bekérte továbbá a Morpol előző három évi közgyűléseinek, illetve az igazgatótanács előző három évi üléseinek napirendjeit és jegyzőkönyveit. A felperes e felhívásnak 2013. február 19-én részlegesen eleget tett, majd arra 2013. február 25-én teljes választ adott.
- (13) 2013. március 5-én a felperes benyújtotta a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló 139/2004/EK tanácsi rendelet végrehajtásáról szóló, 2004. április 21-i 802/2004/EK bizottsági rendelet (HL 2004. L 133., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 3. kötet, 88. o.) I. mellékletében szereplő bejelentési formanyomtatvány első tervezetét (a továbbiakban: a CO-formanyomtatvány első tervezete). A CO-formanyomtatvány első tervezete lényegileg egy olyan globális piacra vonatkozott, amely magában foglalta a tenyésztést, valamint a bármilyen eredetű lazac elsődleges és másodlagos feldolgozását.
- (14) 2013. március 14-én a Bizottság kiegészítő információkérést küldött a felperes részére a CO-formanyomtatvány első tervezetét illetően. 2013. április 16-án a felperes válaszolt erre az információkérésre. A Bizottság úgy ítélte meg, hogy e válasz hiányos volt, és további információkéréseket küldött 2013. május 3-án, június 14-én és július 10-én. A felperes ezekre az információkérésekre 2013. június 6-án, július 3-án és július 26-án válaszolt.

C. Bejelentés és az összefonódást bizonyos kötelezettségvállalások betartása esetén engedélyező határozat

- (15) 2013. augusztus 9-én az [összefonódást] hivatalosan bejelentették a Bizottságnak.
- (16) Egy 2013. szeptember 3-án tartott áttekintő megbeszélésen a Bizottság arról tájékoztatta a felperest és a Morpolt, hogy komoly kétségei vannak az ügylet belső piaccal való összeegyeztethetősége kapcsán a skót lazac potenciális piacát illetően.
- (17) A Bizottság által megjelölt komoly kétségek eloszlatása érdekében a felperes 2013. szeptember 9-én a [139/2004 rendelet] 6. cikke (2) bekezdésének megfelelően kötelezettségvállalásokat javasolt. A Bizottság ezen eredeti kötelezettségvállalások kapcsán piaci konzultációt tartott. Bizonyos módosításokat követően 2013. szeptember 25-én ismertették a végleges kötelezettségvállalásokat. A felperes vállalta, hogy elidegeníti a skót lazac tenyésztésének az összefonódásban részes felek között átfedésben lévő kapacitásának körülbelül háromnegyedét, ezáltal eloszlatva a Bizottság által azonosított komoly kétségeket.
- (18) 2013. szeptember 30-án a Bizottság a 139/2004 rendelet 6. cikke (1) bekezdése b) pontjának és (2) bekezdésének megfelelően meghozta a C(2013) 6449 határozatot (COMP/M.6850 – Marine Harvest/Morpol ügy) (a továbbiakban: engedélyező határozat), amely a javasolt kötelezettségvállalások teljes körű tiszteletben tartása mellett engedélyezte az összefonódást.
- (19) Az engedélyező határozatban a Bizottság megállapította, hogy a 2012. decemberi felvásárlás már tényleges kizárólagos irányítást biztosított a felperes számára a Morpol felett. Kijelentette, hogy nem lehet kizárni a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében írt [felfüggesztési] kötelezettség, valamint az említett rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettség megsértését. Rámutatott továbbá arra, hogy külön eljárásban vizsgálhatja, hogy a 139/2004 rendelet 14. cikkének (2) bekezdése alapján helye van-e szankció alkalmazásának.

D. A [vitatott] határozat és az annak elfogadásához vezető eljárás

- (20) A 2014. január 30-i levélben a Bizottság arról tájékoztatta a felperest, hogy vizsgálat van folyamatban a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének és 4. cikke (1) bekezdésének esetleges megsértését illetően.

- (21) 2014. március 31-én a Bizottság kifogásközlést küldött a felperes részére, a 139/2004 rendelet 18. cikkének megfelelően (a továbbiakban: kifogásközlés). E kifogásközlésben a Bizottság arra az előzetes következtetésre jutott, miszerint a felperes szándékosan, vagy legalábbis gondatlanságból megsértette a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését.
- (22) 2014. április 30-án a felperes elküldte válaszát a kifogásközlésre. 2014. május 6-án a felperes egy meghallgatás során ismertette a válaszában szereplő érveket. 2014. július 7-én sor került a vállalkozások közötti összefonódásokkal foglalkozó tanácsadó bizottság ülésére.
- (23) 2014. július 23-án a Bizottság elfogadta a [vitatott] határozatot.
- (24) A [vitatott] határozat rendelkező részének első három cikke a következőképpen szól:

»1. cikk

Azáltal, hogy bejelentését és a belső piaccal összeegyeztethetővé nyilvánítását megelőzően a 2012. december 18. és 2013. szeptember 30. közötti időszak során [a felperes] közösségi léptékű összefonódást valósított meg, megsértette a [139/2004 rendelet] 4. cikkének (1) bekezdését és 7. cikkének (1) bekezdését.

2. cikk

A Bizottság [a felperessel] szemben 10 000 000 euró összegű bírságot állapít meg a [139/2004 rendelet] 4. cikke (1) bekezdésének az 1. cikkben hivatkozott megsértéséért.

3. cikk

A Bizottság [a felperessel] szemben 10 000 000 euró összegű bírságot állapít meg a [139/2004 rendelet] 7. cikke (1) bekezdésének az 1. cikkben hivatkozott megsértéséért.«

- (25) A [vitatott] határozatban a Bizottság mindenekelőtt úgy ítélte meg, hogy a felperes ténylegesen a 2012. decemberi felvásárlás lezárulását követően megszerezte a kizárólagos irányítást a Morpol felett, mivel a felperes gyakorlatilag biztos lehetett abban, hogy többséget szerez a közgyűléseken, figyelemmel részesedésének arányára (48,5%), valamint a korábbi években az egyéb részvényesek közgyűléseken való részvételének arányára.
- (26) A Bizottság ezt követően úgy ítélte meg, hogy a 2012. decemberi felvásárlás nem tartozik a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírt mentesség hatálya alá. E tekintetben rámutatott, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése kizárólag a részvények vásárlására vagy cseréjére szóló nyilvános ajánlatokra vagy az olyan egyéb ügyletekre vonatkozik, amelyek által a 139/2004 rendelet 3. cikke értelmében vett irányítást értékpapírokkal folytatott ügyletek sorozata révén »több eladótól« szerzik meg. A Bizottság szerint a jelen ügyben az irányítást megalapozó részesedést egyetlen eladótól, M.-től szerezték meg, a Friendmall és a Bazmonta Holding közvetítésével, a 2012. decemberi felvásárlás eredményeként.
- (27) A Bizottság szerint a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének nem az a célja, hogy olyan helyzetekre alkalmazzák, amelyekben a jelentős mennyiségű részvényt egyetlen eladótól vásárolják meg, és amelyekben a korábbi rendes és rendkívüli közgyűlések során történt szavazások alapján könnyen megállapítható, hogy e részvényt mennyiség tényleges kizárólagos irányítást biztosít a célvállalkozás felett.
- (28) A Bizottság ezenfelül rámutatott, hogy a 2012. decemberi felvásárlás, amely 2012. december 18-án zárult, nem képezte részét azon nyilvános vételi ajánlat teljesítésének, amelyre 2013. január 15. és február 26. között került sor. Úgy tekintette, hogy az, hogy a 2012. decemberi felvásárlás alkalmas

volt arra, hogy kiváltsa a felperes arra irányuló kötelezettségét, hogy megtegye a nyilvános vételi ajánlatot a Morpol fennmaradó részvényeinek megvásárlására, nem releváns, mivel a tényleges irányítás megszerzésére már egy eladó révén sor került.

- (29) A Bizottság ezenkívül úgy ítélte meg, hogy láthatóan helytelenek a felperes részéről azon jogforrásokra való hivatkozások, amelyek szerint »több egységes szakaszt« egyetlen összefonódásnak tekintenek, amennyiben ezek jogilag vagy ténybelileg feltételes kapcsolatban állnak. Hangsúlyozta, hogy a felperes a Morpol feletti irányítást a Morpol részvényeinek 48,5%-ára vonatkozó egyetlen felvásárlás révén szerezte meg, nem pedig végeredményben egyetlen gazdasági egységet alkotó eszközökre vonatkozó több részleges ügylet révén.
- (30) A Bizottság rámutatott, hogy a 139/2004 rendelet 14. cikkének (3) bekezdése szerint a bírság összegének megállapításakor tekintettel kell lenni a jogsértés jellegére, súlyára és időtartamára.
- (31) A Bizottság véleménye szerint a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének minden megsértése jellegénél fogva súlyos jogsértést jelent.
- (32) A jogsértés súlyának értékelése során a Bizottság figyelembe vette azt, hogy álláspontja szerint a felperes által elkövetett jogsértésre gondatlanságból került sor, hogy a szóban forgó összefonódás belső piaccal való összeegyeztethetőségét illetően komoly kétségek merültek fel, valamint hogy a felperest és más társaságokat illetően már felmerültek korábbi eljárási jogsértésekkel kapcsolatos ügyek.
- (33) A jogsértés időtartamát illetően a Bizottság rámutatott, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése egyetlen időpontban valósul meg, valamint hogy azt a jelen ügyben 2012. december 18-án, vagyis az összefonódás megvalósításának napján követték el. Ezenkívül úgy ítélte meg, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértése folyamatos jogsértés, és hogy az a jelen ügyben 2012. december 18-tól 2013. szeptember 30-ig, vagyis a 2012. decemberi felvásárlás megvalósításától annak engedélyezéséig tartott. A Bizottság szerint a kilenc hónapos és tizenkét napos időtartam különösen hosszú volt.
- (34) A Bizottság enyhítő körülményként megállapította, hogy a felperes nem gyakorolta szavazati jogait a Morpolban, valamint hogy az összefonódás-ellenőrzési eljárás során azt a felperestől elkülönülő gazdasági egységként őrizte meg.
- (35) Enyhítő körülményként megállapította továbbá, hogy a felperes a 2012. decemberi felvásárlás lezárulását követően néhány nap múlva kérte a munkacsoport kijelölését.
- (36) Súlyosító körülményeket ezzel szemben a Bizottság nem állapított meg.
- (37) A Bizottság úgy ítélte meg, hogy a felpereshez hasonló méretű vállalkozás esetében a szankció összegének jelentősnek kell lennie ahhoz, hogy elrettentő hatást fejtessen ki. Ez annál is inkább így van olyan esetben, ha a szóban forgó összefonódás belső piaccal való összeegyeztethetősége kapcsán komoly kétségek merültek fel.”

A Törvényszék előtti eljárás és a megtámadott ítélet

- 9 A Törvényszék Hivatalához 2014. október 3-án benyújtott keresetével a fellebbező a vitatott határozat megsemmisítése, másodlagosan pedig a Bizottság által kiszabott bírságok törlése vagy csökkentése iránti keresetet terjesztett elő.

- 10 Keresetének alátámasztására a fellebbező öt jogalapot hozott fel, melyek közül csupán az első és a harmadik releváns a jelen fellebbezés szempontjából. Az első jogalap nyilvánvalóan téves jogalkalmazáson és ténybeli tévedésen nyugodott annyiban, amennyiben a vitatott határozat elutasította a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének alkalmazhatóságát. A harmadik jogalap a *ne bis in idem* általános elvének megsértésén alapult.
- 11 A Törvényszék a megtámadott ítéletben a keresetet teljes egészében elutasította.

A felek kérelmei a fellebbezési eljárásban

- 12 Fellebbezésében a fellebbező azt kéri, hogy a Bíróság:
- teljes egészében vagy részben helyezze hatályon kívül a megtámadott ítéletet annyiban, amennyiben az elutasítja a vitatott határozat ellen benyújtott keresetet;
 - semmisítse meg a vitatott határozatot, vagy másodlagosan törölje a vele szemben kiszabott bírságokat, vagy harmadlagosan lényegesen csökkentse e bírságok összegét;
 - a Bizottságot kötelezze a Bíróság és a Törvényszék előtti eljárással kapcsolatban felmerült költségek és egyéb költségek viselésére;
 - adott esetben utalja vissza az ügyet a Törvényszék elé, hogy az a Bíróság ítéletével összhangban hozzon új határozatot, és
 - hozzon meg minden más, a Bíróság által megfelelőnek ítélt intézkedést.
- 13 A Bizottság a fellebbezés elutasítását kéri, valamint azt, hogy a Bíróság a fellebbezőt kötelezze a költségek viselésére.

A fellebbezésről

- 14 Fellebbezésének alátámasztására a fellebbező két jogalapra hivatkozik. Az első jogalap téves jogalkalmazásra vonatkozik annyiban, amennyiben a Törvényszék megsértette a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdését. A második jogalap téves jogalkalmazásra vonatkozik annyiban, amennyiben a Törvényszék megsértette a *ne bis in idem* elvét, a beszámítás elvét és a halmazati elvet.
- 15 A Bíróság előtti tárgyaláson a fellebbező új, a 139/2004 rendelet 14. cikke (2) bekezdése a) pontjának jogellenességére alapított jogalapra hivatkozott.

Az első jogalapról

A felek érvei

- 16 Az első fellebbezési jogalap két részre tagolódik.
- 17 E jogalap első részében a fellebbező azzal érvel, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a megtámadott ítélet 70., 150. és 151., valamint 230. pontjában, amikor tévesen értelmezte a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekkezdése értelmében vett „egyetlen összefonódás” fogalmát.

- 18 A Törvényszék azáltal, hogy a megtámadott ítélet 70. és 230. pontjában úgy ítélte meg, hogy nem szükséges megvizsgálni a fellebbező azon érveit, amelyek szerint feltételes viszony állt fenn a 2012. decemberi felvásárlás és a szóban forgó nyilvános vételi ajánlat között, figyelmen kívül hagyta az annak meghatározása szempontjából releváns kritériumot, hogy több ügylet egyetlen összefonódásnak tekinthető-e, amelynek lényege, hogy ezen ügyletek feltételes kapcsolatban állnak, nem pedig az irányítás megszerzéséhez vezető ügylet időpontja.
- 19 E tekintetben a fellebbező először is azt állítja, hogy a Törvényszék különösen a megtámadott ítélet 150. és 151. pontjában tévesen alkalmazta a jogot, amikor úgy ítélte meg, hogy nem a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekzdése a megfelelő alap az „egyetlen összefonódás” fogalmának értelmezéséhez. Márpedig a Törvényszék álláspontja szerint e preambulumbekzdés egyértelműen a jogalkotó azon szándékát tükrözi, hogy „egyetlen összefonódásként” kezeljen minden ügyletet, amelyek „szorosan kapcsolódnak egymáshoz, mivel egy feltételen keresztül kötődnek egymáshoz”.
- 20 A Törvényszék által a megtámadott ítélet 150. pontjában tett azon megállapítás, amely szerint az említett (20) preambulumbekzdés csupán „egyetlen, igen rövid mondat”, és nem minősül jogilag kötelező jogszabálynak, nem teszi lehetővé a Törvényszék számára, hogy megcáfolja azt az értelmezést, amelyet a fellebbező az „egyetlen összefonódás” fogalmának tulajdonít. A fellebbező ugyanis úgy véli, hogy a Törvényszék elmulasztotta figyelembe venni azt a tényt, hogy ugyanezen preambulumbekzdést egy kötelező erejű jogi szabály, nevezetesen a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése tükrözi, amely a nyilvános vételi vagy csereajánlatokra, valamint az értékpapírügyletek sorozatára utal. Egyébiránt a Törvényszék ezt az értelmezést a megtámadott ítélet 106–109. pontjában a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló 139/2004/EK tanácsi rendelet szerinti egységes jogalkalmazásról szóló bizottsági közleményre (HL 2008. C 95., 1. o.) támaszkodva utasította el, amely a Bíróság ítélkezési gyakorlata szerint egy sor nem kötelező iránymutatásnak minősül. Ezenkívül a Törvényszék tévesen értelmezte ugyanezen (20) preambulumbekzdést a megtámadott ítélet 151. pontjában, amikor kimondta, hogy ha ugyanezt az értelmezést kellene elfogadni, akkor minden olyan ügyletet, „amelyek egy feltételen keresztül kötődnek egymáshoz”, egyetlen összefonódásnak tekintenének, noha nem vezettek az irányítás megszerzéséhez.
- 21 Másodszor a fellebbező úgy véli, hogy a 2012. decemberi felvásárlás és a szóban forgó nyilvános vételi ajánlat feltételes kapcsolatban állt, következésképpen egyetlen összefonódást képeznek.
- 22 Egyrészt a fellebbező szerint a jelen ügyben az e nyilvános vételi ajánlatot és a 2012. decemberi felvásárlást összekapcsoló feltételt az értékpapírok kereskedelméről szóló norvég törvény írja elő, ami a feltételes viszony lehető legmagasabb szintjét jelenti. Közelebbről e feltétel a nyilvános vételi ajánlatról szóló, 2004. április 21-i 2004/25/EK európai parlamenti és tanácsi irányelvet (HL 2004. L 142., 12. o.; magyar nyelvű különkiadás 17. fejezet, 2. kötet, 20. o.) átültető norvég jogból fakad. Márpedig a Törvényszék ezt a körülményt nem kérdőjelezte meg.
- 23 Másrészt a nyilvános ajánlat és a 2012. decemberi felvásárlás közötti feltételes kapcsolat fennállását megerősíti a jelen ítélet 20. pontjában említett egységes jogalkalmazásról szóló közlemény is, amelynek értelmében két vagy több ügylet jogi vagy ténybeli kapcsolatban állhat. A jelen ügyben a 2012. decemberi felvásárlás és a szóban forgó nyilvános vételi ajánlat jogilag kölcsönös feltételesség révén kapcsolódnak egymáshoz, mivel e nyilvános vételi ajánlatot kötelezővé teszi a 2012. decemberi felvásárlás megvalósítása, és ez utóbbi annak feltétele. Ekképpen e két ügylet *de facto* összekapcsolódik, mivel e közlemény 43. pontjának megfelelően szerint gazdasági szempontból „mindegyik ügylet szükségszerűen függ a [a másik] megkötésétől”. E két ügyletet ugyanazon gazdasági cél – vagyis a Morpol összes forgalomban lévő részvényének megszerzése – érdekében tervezték el és kötötték meg egyidejűleg, majd hajtották végre.
- 24 Az első fellebbezési jogalap második részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen értelmezte a módosított 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése szerinti mentesség létjogosultságát.

- 25 Először is a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék formalista megközelítése nem alkalmas az e mentesség által követett cél értelmezésére, amely e mentesség politikai céljának elemzését követeli meg. Így a Törvényszék megszorító megközelítést fogadott el, amikor a megtámadott ítélet 174–189. pontjában elutasította a 404/89/EGK tanácsi rendelet felülvizsgálatáról szóló zöld könyv, [COM(2001) 745 végleges, a továbbiakban: zöld könyv] relevanciáját, amely a felvásárlások megkönnyítése érdekében az említett mentesség hatályának kiterjesztését javasolta. Ráadásul a megtámadott ítélet 189. pontja az ügyletstruktúrák közötti formális különbségtételen alapul, és tévesen utasítja el a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének valamely ügyletstruktúrára történő alkalmazását olyan esetben, amikor az ellenőrzést a nyilvános vételi ajánlat megtétele előtt meg lehetett szerezni.
- 26 Másodszor, a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírt mentesség politikai célja a nyilvános ajánlatok és a fokozatos felvásárlások megkönnyítése azon szigorú feltételek tiszteletben tartása mellett, amelyek a piaci szerkezet azelőtti megváltozásának elkerülésére irányulnak, hogy a Bizottság a bejelentett összefonódással kapcsolatban határozatot fogadna el. Így a vevő főszabály szerint megszerezheti a célvállalkozás részvényeit, azonban azokat ténylegesen nem használhatja azt megelőzően, hogy a Bizottság engedélyezi ezt az összefonódást, ami nem akadályozza meg ezen intézményt abban, hogy gyakorolja az összefonódások ellenőrzésére vonatkozó jogkörét.
- 27 Nem igazolható a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírt mentesség sajátos ügyletstruktúrára való alkalmazásának megtagadása abban az esetben, ha az ellenőrzést a nyilvános vételi ajánlat megtétele előtt meg lehetett szerezni. A zöld könyv 134. pontjában a Bizottság elismerte, hogy a tőzsdén jegyzett társaság megszerzése a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírt mentesítés hatálya alá tartozik, mivel „[a]z ilyen típusú forgatókönyvekben általában nem praktikus és mesterséges, ha úgy tekintjük, hogy az összefonódásra a célvállalkozás feletti (tényleges) irányítást a vevő részére biztosító részvény vagy részvénycsomag megvásárlásakor kerül sor”. Bár ez az állítás a fokozatos felvásárlásokra vonatkozik, az a nyilvános vételi vagy csereajánlatokra is érvényes.
- 28 Így a Törvényszék azáltal, hogy úgy ítélte meg, hogy e rendelkezés nem alkalmazandó az olyan ügyletstruktúrára, amelyben az ellenőrzést a nyilvános vételi ajánlat megtétele előtt megszerezhetnék, az üzleti struktúrák közötti formális különbségtételt alkalmazott, amely bizonytalanságot teremtett az említett mentesség alá tartozó ügyleteket illetően, és jelentős gyakorlati és pénzügyi kockázatoknak tette ki a vásárlókat.
- 29 Harmadszor, a fellebbező a Bizottság 2005. január 20-i határozatára (Orkla/Elkem -COMP/M.3709 sz. ügy) hivatkozik, amely a jelen üggyhez hasonló helyzetre vonatkozik, amelyben ezen intézmény többek között elismerte, hogy a kötelező nyilvános ajánlat alapjául szolgáló részesedés megszerzője súlyos pénzügyi kockázatoknak van kitéve e részesedésszerzés Bizottság általi jóváhagyásáig.
- 30 Negyedszer, a fellebbező arra hivatkozik, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének olyan értelmezése, amely szerint e rendelkezés minden nyilvános vételi vagy csereajánlatra alkalmazandó, megkönnyítené az összefonódások ellenőrzésének céljait, mivel lehetővé tenné a Bizottság számára, hogy figyelembe vegye a megszerzett részesedés végleges mértékét és az érintett ügylet különböző hatásait.
- 31 Ötödször, a fellebbező azt állítja, hogy a jelen ügyben eleget tett a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének azáltal, hogy az összefonódást haladéktalanul, vagyis három nappal a 2012. decemberi felvásárlás lezárása után bejelentette, és nem gyakorolta a megszerzett részvényekhez kapcsolódó szavazati jogokat, amit a Törvényszék nem kérdőjelezett meg.
- 32 A Bizottság vitatja a fellebbező érveit, és úgy véli, hogy az első jogalap nem megalapozott.

A Bíróság álláspontja

- 33 Első jogalapjával, amelynek két részét együttesen kell vizsgálni, a fellebbező lényegében a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének Törvényszék általi értelmezését vitatja, amely alapján a Törvényszék elutasította a fellebbező megsemmisítés iránti első jogalapját.
- 34 E tekintetben emlékeztetni kell arra, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése előírja, hogy amennyiben az e rendelkezésben előírt feltételek teljesülnek, e cikk (1) bekezdése nem akadályozza meg az olyan nyilvános vételi ajánlatok alkalmazását, vagy az olyan értékpapírokkal folytatott ügyletek sorozatát, amelyek által az e rendelet 3. cikke értelmében vett irányítást több eladótól szerzik meg.
- 35 Meg kell állapítani, hogy a Törvényszék a megtámadott ítélet 68–83. pontjában kizárólag a 2012. decemberi felvásárlásra tekintettel vizsgálta a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének a jelen ügyben szereplő helyzetre való alkalmazhatóságát.
- 36 A Törvényszék egyrészt a megtámadott ítélet 69. és 70. pontjában rámutatott, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének és 4. cikke (1) bekezdésének a Bizottság által megállapított megsértése kizárólag a 2012. decemberi felvásárlásból eredt, vagyis abból az ügyletből, amellyel a fellebbező megszerezte a Morpol feletti irányítást. Mivel erre az ügyletre a szóban forgó nyilvános vételi ajánlatot megelőzően került sor, a Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése nem releváns, mivel e rendelkezés a nyilvános vételi ajánlatokra vonatkozik.
- 37 Másrészt a Törvényszék a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének alkalmazhatóságát is kizárta, mivel e rendelkezés olyan ügyletek megvalósítására vonatkozik, amelyek révén az e rendelet 3. cikke szerinti ellenőrzést több eladótól, értékpapírokra vonatkozó ügyletek sorozata útján szerzik meg. Ahogyan az a megtámadott ítélet 75. és 79–81. pontjának együttes olvasatából kitűnik, a Törvényszék megállapította, hogy a fellebbező a Morpol feletti irányítást egyetlen eladó révén, egyetlen értékpapírügylettel, nevezetesen a 2012. decemberi felvásárlással szerezte meg. Ami a szóban forgó nyilvános vételi ajánlatot illeti, arra a Törvényszék szerint olyan időpontban került sor, amikor a fellebbező a 2012. decemberi felvásárlás miatt már tényleges kizárólagos irányítással rendelkezett a Morpol felett.
- 38 Márpedig a Törvényszék előtt a fellebbező lényegében azt állította, hogy a 2012. decemberi felvásárlás és a szóban forgó nyilvános vételi ajánlat a közöttük fennálló kapcsolatok miatt egyetlen összefonódás szakaszainak minősülnek, így a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése értelmében e cikk (1) bekezdése nem alkalmazható erre az összefonódásra.
- 39 A megtámadott ítélet 85–229. pontjában a Törvényszék megvizsgálta a fellebbező által ezen állítás alátámasztására előadott érveket, és elutasította azokat. A Törvényszék ennek keretében megállapította, hogy az „egyetlen összefonódás” fogalmának nem az a célja, hogy azt olyan helyzetben alkalmazzák, amelyben az egyetlen célvállalkozás feletti tényleges kizárólagos irányítást egyetlen eladótól szerzik meg egyetlen magánügylet révén, még ha ezt kötelező nyilvános ajánlat is követi.
- 40 Az első fellebbezési jogalap keretében a fellebbező lényegében azt állítja, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének ilyen értelmezése téves, mivel e rendelkezést – e rendelet (20) preambulumbekkezdésével összefüggésben értelmezve – tágan kell értelmezni, ily módon az említett rendelkezés alkalmazandó a 2012. decemberi felvásárlásra és a szóban forgó nyilvános vételi ajánlatra, mivel e két ügylet egyetlen összefonódás szakaszait képezte.
- 41 Először is a fellebbező úgy véli, hogy a Törvényszék a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének értelmezése során figyelmen kívül hagyta az e rendelet (20) preambulumbekkezdéséből következő „egyetlen összefonódás” fogalmát, amely a fellebbező szerint ezen értelmezés megfelelő jogi alapját képezi.

- 42 E tekintetben, ahogyan arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 91. pontjában helyesen rámutatott, meg kell állapítani, hogy az „egyetlen összefonódás” fogalma kizárólag a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekkezdésében szerepel, e rendelet cikkeiben nem.
- 43 A megtámadott ítélet 150. pontjában a Törvényszék úgy ítélte meg, hogy e preambulumbekkezdés azonban nem tartalmazza azon feltételek kimerítő meghatározását, amelyek mellett két ügylet egyetlen összefonódást alkot. E tekintetben a Törvényszék az említett preambulumbekkezdés sajátos jellegére támaszkodott, amely ugyan segíthet abban, hogy egy jogszabály értelmezését megvilágítsa, ám önmagában még nem minősül jogszabálynak, mivel nem rendelkezik önálló jogi kötőerővel.
- 44 Márpedig ahogyan azt a fellebbező az általa felhozott érvek révén elismeri, noha a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekkezdése értelmezési támpontul szolgálhat e rendelet rendelkezéseinek értelmezéséhez, a fellebbező kizárólag e preambulumbekkezdés szövegéből nem vezetheti le az „egyetlen összefonódás” fogalmának olyan értelmezését, amely nem áll összhangban e rendelkezésekkel. Ebben az értelemben a Bíróságnak egyébiránt már többször alkalmá nyílt jelezni, hogy az uniós jogi aktusok preambulumának nincs kötelező hatálya, és arra nem lehet hivatkozni sem az adott jogi aktus rendelkezéseitől való eltérés, sem az e rendelkezések szövegétől nyilvánvalóan eltérő értelmezés céljából (lásd ebben az értelemben: 2006. január 10-i IATA és ELFAA ítélet, C-344/04, EU:C:2006:10, 76. pont; 2009. április 2-i Tyson Parketthandel ítélet, C-134/08, EU:C:2009:229, 16. pont).
- 45 Ennélfogva a fellebbező nem támaszkodhat a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekkezdése szövegének tág értelmezésére a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdése hatályának kiterjesztése érdekében.
- 46 E tekintetben, ahogyan arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 71. pontjában rámutatott, a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése bizonyos körülmények között lehetővé teszi a nyilvános vételi ajánlat megvalósulását azelőtt, hogy azt a Bizottságnak bejelentették volna, és azt ez utóbbi engedélyezte volna, még akkor is, ha ez az összefonódás e rendelet 3. cikke értelmében közösségi léptékű összefonódásnak minősül.
- 47 Márpedig az említett rendelet 7. cikkének (1) bekezdése, amely tiltja az összefonódás megvalósítását, e tilalmat kizárólag az ugyanezen rendelet 3. cikkében meghatározott összefonódásokra korlátozza (2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 43. pont).
- 48 Mivel a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése az említett tilalomtól való eltérésnek minősül, e rendelkezés hatályának meghatározása érdekében az összefonódás fogalmának az említett 3. cikkben szereplő meghatározását kell figyelembe venni (lásd ebben az értelemben: 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 44. pont).
- 49 A 139/2004 rendelet 3. cikke értelmében valamely összefonódást akkor kell megvalósítotttnak tekinteni, ha az irányítás tartósan megváltozik abból eredően, hogy két vagy több vállalkozás vagy vállalkozásrész összeolvad, vagy abból eredően, hogy egy vagy több személy, amely már irányít legalább egy vállalkozást, vagy egy vagy több vállalkozás közvetlen vagy közvetett irányítást szerez egy vagy több más vállalkozás egésze vagy része felett, azzal együtt, hogy az irányítást olyan jogok, szerződések vagy más egyéb eszközök alapozzák meg, amelyek lehetőséget adnak egy vállalkozás feletti meghatározó befolyás gyakorlására (2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 45. pont).
- 50 Ebből következik, hogy valamely összefonódás megvalósítása attól kezdve megtörténik, hogy az összefonódásban részt vevő felek végrehajtják azokat a műveleteket, amelyek hozzájárulnak a célvállalkozás irányításának tartós megváltozásához (2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 46. pont).

- 51 Noha a 139/2004 rendelet (20) preambulumbekzdése valóban előírja, hogy helyénvaló egyetlen összefonódásként kezelni azokat az ügyleteket, amelyek szorosan kapcsolódnak egymáshoz, mivel egy feltételen keresztül kötődnek egymáshoz, valamint értékpapírügyletek kellően rövid időn belül lebonyolított sorozatának formáját öltik, kizárólag azon ügyletek tartozhatnak e rendelet 7. cikkének hatálya alá, amelyek az irányítás megváltozásának eléréséhez szükségesek (2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 48. és 49. pont).
- 52 Ilyen körülmények között meg kell állapítani, hogy a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot, amikor a megtámadott ítélet 70. pontjában úgy ítélte meg, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése nem releváns egy olyan helyzetben, amelyben az ellenőrzést az első magánügylet keretében annak ellenére biztosítják, hogy azt nyilvános vételi ajánlat követi, mivel ez utóbbi nem szükséges ahhoz, hogy megváltoztassák a szóban forgó összefonódással érintett vállalkozás feletti irányítást.
- 53 Ebből következik, hogy a Törvényszék szintén helyesen utasította el a fellebbező arra alapított érveit, hogy a jelen ügyben egyetlen összefonódás áll fenn, mivel – ahogyan arra lényegében a megtámadott ítélet 151. pontjában rámutatott – ezek az érvek ahhoz vezetnének, hogy az „egyetlen összefonódás” fogalmába, következésképpen pedig a 139/2004 rendelet 7. cikkének hatálya alá tartoznának azok az ügyletek, amelyek még ha az összefonódás járuléka is, nem állnak közvetlen funkcionális kapcsolatban az összefonódás megvalósításával.
- 54 Következésképpen a fellebbező nem állíthatja, hogy az olyan ügylet, amely nem szükséges ahhoz, hogy meg lehessen valósítani a vállalkozás irányításának megváltozását, mint amilyen a célvállalkozás feletti irányítás megszerzését követően tett nyilvános vételi ajánlat, az „összefonódásnak” a 139/2004 rendelet 3. és 7. cikke szerinti fogalma körébe tartozik.
- 55 Következésképpen a fellebbezők az „egyetlen összefonódás” fogalmának téves értelmezésére alapított érveit el kell utasítani.
- 56 Másodszor, a fellebbező azt állítja, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének Törvényszék általi értelmezése ellentétes az e rendelkezés által követett céllal. E tekintetben a fellebbező arra hivatkozik, hogy az említett rendelkezés a nyilvános ajánlatok és a fokozatos felvásárlások megkönnyítésére irányul, így a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése azon ügyletstruktúrákra alkalmazandó, amelyekben az ellenőrzést a nyilvános vételi ajánlat megtétele előtt meg lehetett szerezni.
- 57 Meg kell állapítani, hogy a fellebbező elismeri, hogy az „egyetlen összefonódás” fogalmának általa adott tág értelmezése a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének szélesebb hatályt tulajdonítana, mint amely e rendelkezés szövegéből következik.
- 58 A megtámadott ítélet 200. és 201. pontjában a Törvényszék helyesen mutatott rá arra, hogy – ahogyan azt a fellebbező is elismeri –, a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdése az e rendelet 7. cikkének (1) bekezdése alóli kivételt fogalmaz meg, amelyet szigorúan kell értelmezni.
- 59 Márpedig, ahogyan az a jelen ítélet 57. pontjában megállapítást nyert, és ahogyan azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 202–204. pontjában hangsúlyozta, a fellebbező által hivatkozott értelmezés a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírt kivétel hatályának kiterjesztéséhez vezetne.
- 60 Ilyen körülmények között el kell utasítani a fellebbező arra vonatkozó érveit, hogy ezt az értelmezést igazolják az érintett területre vonatkozó uniós jogi célkitűzések, amelyek a 2004/25 irányelvből vagy a zöld könyvből következnek.

- 61 Ugyanígy nem fogadható el a fellebbező azon érve sem, amely szerint a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének értelmezése lehetővé teszi az összefonódás érdemi értékelésének megkönnyítését. Az ilyen érv ugyanis, amely az összefonódás belső piaccal való összeegyeztethetőségének vizsgálatára vonatkozik, nem releváns azon előzetes kérdést illetően, hogy ezen összefonódás mentesülhet-e a Bizottságnak történő bejelentés alól a 139/2004 rendelet 7. cikke (2) bekezdésének megfelelően.
- 62 Következésképpen a fellebbezőnek a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében foglalt cél figyelmen kívül hagyására alapított érveit mint megalapozatlanokat el kell utasítani.
- 63 Harmadszor, a jelen ítélet 52. és 55. pontjából következik, hogy el kell utasítani a fellebbező arra alapított érveit, hogy egyrészt feltételes kapcsolat állt fenn a 2012. decemberi felvásárlás és a szóban forgó nyilvános vételi ajánlat között, másrészt pedig a fellebbező megfelelt e rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírt feltételeknek.
- 64 Ugyanis, ahogyan arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 229. és 230. pontjában helyesen rámutatott, mivel az „egyetlen összefonódás” fogalmának nem az a célja, hogy olyan esetben alkalmazzák, amikor a tényleges kizárólagos irányítást egyetlen eladótól szerzik meg egyetlen ügylet révén, a 2012. decemberi felvásárlás és a szóban forgó nyilvános vételi ajánlat közötti jogi vagy ténybeli feltétel fennállásának kérdése irreleváns. Ugyanez a következtetés még inkább érvényes azon kérdést illetően, hogy a fellebbező tiszteletben tartotta-e a 139/2004 rendelet 7. cikkének (2) bekezdésében előírt feltételeket.
- 65 A fentiek összességére tekintettel az első jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A második jogalapról

- 66 Második jogalapjával a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék azáltal, hogy többek között a megtámadott ítélet 306., 319., 339–344. és 362. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Bizottság külön-külön bírságokat szabhatott ki a fellebbezővel szemben egyrészt a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt, másrészt az e rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében előírt felfüggesztési kötelezettség megsértése miatt, megsértette a *ne bis in idem* elvét, a beszámítás elvét és a halmazati elvet.
- 67 A második jogalap két részre tagolódik.

Az első részből

– A felek érvei

- 68 A második fellebbezési jogalap első részében a fellebbező arra hivatkozik, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a jelen ügyben nem alkalmazta a *ne bis in idem* elvét, vagy másodlagosan a beszámítás elvét.
- 69 E téves jogalkalmazás különösen a megtámadott ítélet 344. pontjában található, amelyben a Törvényszék kimondta, hogy a fellebbezővel szemben egy és ugyanazon magatartásért kiszabott két külön bírság nem sérti a *ne bis in idem* elvét. Márpedig ezen elv, ahogyan az a Bíróság ítélkezési gyakorlatából kitűnik, egyszerre jelenti a kétszeres eljárás tilalmát és a kétszeres büntetés tilalmát abban az értelemben, hogy valamely személy nem büntethető kétszer ugyanazon jogsértésért.

- 70 Először is a Törvényszék azáltal, hogy a megtámadott ítélet 319. pontjában releváns szempontként azt a tényt vette figyelembe, hogy a fellebbezővel szemben kiszabott két bírságot „ugyanazon hatóság egy és ugyanazon határozatban szabta ki”, a *ne bis in idem* elvének formalista és mesterséges értelmezését fogadta el, holott az minden kétszeres büntetésre vonatkozik, függetlenül attól, hogy ugyanazon eljárásban vagy különböző eljárásokban szabták ki.
- 71 Ez az elv tiltja több szankció kiszabását ugyanazon jogellenes magatartás miatt, amennyiben teljesül a tényállás azonosságára, a jogsértés elkövetőjének azonosságára és a védett jogi tárgy azonosságára vonatkozó három feltétel, ami a jelen ügyben fennáll. A tényállás azonosságára és a jogsértés elkövetőjének azonosságára vonatkozó kritériumot illetően a Törvényszék a megtámadott ítélet 305. pontjában elismerte, hogy a két külön bírságot a fellebbező által elkövetett egyetlen cselekmény, vagyis a 2012. decemberi felvásárlás miatt szabták ki. A védett jogi tárgy azonosságát illetően, mind a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése, mind a 7. cikkének (1) bekezdése ugyanazon jogi tárgy védelmére irányul, nevezetesen annak biztosítására, hogy a hatékony versenyt ne érje maradandó és helyrehozhatatlan kár az összefonódások korai megvalósítása következtében.
- 72 Másodszor, a megtámadott ítélet 344. pontja nem felel meg a Bíróság és a Törvényszék ítélkezési gyakorlatának, amelyekből kitűnik, hogy a *ne bis in idem* elve egy és ugyanazon határozat vagy eljárás keretében alkalmazandó. A fellebbező e tekintetben a 2008. december 18-i Coop de France bétail et viande és társai kontra Bizottság ítéletre (C-101/07 P és C-110/07 P, EU:C:2008:741) és a 2011. július 21-i Beneo-Orafti ítéletre (C-150/10, EU:C:2011:507), valamint a Törvényszék 2011. október 5-i Transcatab kontra Bizottság ítéletére (T-39/06, EU:T:2011:562) hivatkozik. Ezenkívül a Törvényszék által a megtámadott ítélet 333–338. pontjában az Emberi Jogok Európai Bíróságának ítélkezési gyakorlatára tett utalások nem relevánsak, mivel az uniós jog kiterjedtebb védelmet ír elő a kettős büntetéssel szemben, ahogyan az a Bíróság és a Törvényszék ítélkezési gyakorlatából következik.
- 73 Másodlagosan a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen nem alkalmazta a beszámítás elvét (Anrechnungsprinzip), amely megköveteli a második szankció meghatározása során a kiszabott első szankció figyelembevételét, és alkalmazandó minden olyan helyzetben, amikor a *ne bis in idem* elve nem alkalmazható teljes mértékben. A fellebbező szerint sem a Bizottság a vitatott határozat 206. és 207. pontjában, sem pedig a Törvényszék a megtámadott ítélet 339–344. pontjában nem vette figyelembe az első bírságot a második bírság kiszabásakor.
- 74 A Bizottság egyrészt úgy véli, hogy a fellebbező érvei megalapozatlanok annyiban, amennyiben azok a *ne bis in idem* elvének Törvényszék általi állítólagos megsértésére vonatkoznak. Másrészt, ami a betudhatóság elvének állítólagos megsértését illeti, a Bizottság úgy véli, hogy mivel a fellebbező nem fejtette ki megfelelően érveit, illetve nem jelezte, hogy a Törvényszék e tekintetben milyen konkrét hibát követett el, az említett érveket mint elfogadhatatlanokat el kell utasítani.

– A Bíróság álláspontja

- 75 A második fellebbezési jogalap első részében a fellebbező lényegében azzal érvel, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 344. pontjában úgy ítélte meg, hogy a *ne bis in idem* elve és a beszámítás elve nem alkalmazandó olyan helyzetre, amelyben több szankciót szabnak ki egy és ugyanazon határozatban, még akkor sem, ha e szankciókat ugyanazon tényállás miatt szabták ki.
- 76 Először is a *ne bis in idem* elvével kapcsolatban a Bíróság kimondta, hogy ezen elvet tiszteletben kell tartani a versenyjogi bírságok kiszabására irányuló eljárásokban. Az említett elv ugyanis tiltja, hogy a Bizottság valamely vállalkozást olyan versenyellenes magatartásért újból elmarasztaljon vagy eljárás alá vonjon, amely miatt a Bizottság egy meg nem támadható, korábbi határozatában már szankciót szabott ki vele szemben, vagy amellyel kapcsolatban megállapította felelősségének hiányát. Ugyanezen elv így annak megelőzésére irányul, hogy valamely vállalkozást „újból elmarasztaljanak vagy eljárás alá

vonjanak”, ami feltételezi, hogy e vállalkozást elmarasztalták vagy megállapították a felelősségének hiányát olyan korábbi határozatban, amellyel szemben már nincs helye jogorvoslatnak (lásd ebben az értelemben: 2019. április 3-i Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie ítélet, C-617/17, EU:C:2019:283, 28. és 29. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).

- 77 A *ne bis in idem* elvének ezen értelmezését megerősíti az Európai Unió Alapjogi Chartája 50. cikkének szövege, valamint ezen elv létjogosultsága, mivel e cikk kifejezetten az ugyanazon ténybeli elemre vonatkozó végleges határozathoz vezető eljárás megismétlésére irányul (lásd ebben az értelemben: 2019. április 3-i Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie ítélet, C-617/17, EU:C:2019:283, 30. és 32. pont).
- 78 Ebből következik, hogy a fellebbező állításával ellentétben a Törvényszék helyesen állapította meg a megtámadott ítélet 319. pontjában, hogy a *ne bis in idem* elve nem alkalmazandó a jelen ügyben, mivel a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének megsértése miatti szankciókat ugyanazon hatóság egy és ugyanazon határozatban, nevezetesen a vitatott határozatban szabta ki.
- 79 Ahogyan azt a főtanácsnok indítványának 106. pontjában hangsúlyozta, ezt a következtetést nem kérdőjelezheti meg a fellebbező által a tárgyaláson előadott azon érv sem, amely szerint a 2019. április 3-i Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie ítélet (C-617/17, EU:C:2019:283) alapjául szolgáló helyzet eltér a jelen ügyben szereplőtől, mivel előbbiben a kérdés arra vonatkozott, hogy ugyanazon határozatban bírságot szabtak ki a nemzeti versenyjog megsértése miatt, és egy másik bírságot az uniós versenyjogi szabályok megsértése miatt.
- 80 Ugyanis az elmarasztaláshoz vezető eljárások megismétlődésével szemben a *ne bis in idem* elve által kínált védelem tárgyaltan az olyan helyzetben, amikor ugyanazon határozatban alkalmazzák a 139/2004 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontját az e rendelet 4. cikke (1) bekezdése és 7. cikke (1) bekezdése megsértésének szankcionálása céljából (lásd analógia útján: 2019. április 3-i Powszechny Zakład Ubezpieczeń na Życie ítélet, C-617/17, EU:C:2019:283, 34. pont).
- 81 Továbbá el kell utasítani azokat az érveket, amelyeket a fellebbező a Bíróságnak és a Törvényszéknek a jelen ítélet 72. pontjában említett ítélkezési gyakorlatára alapít.
- 82 E tekintetben elegendő arra rámutatni, hogy a megtámadott ítélet 322–328. pontjában a Törvényszék elemezte ezt az ítélkezési gyakorlatot, és helyesen állapította meg, hogy sem a Bíróság, sem a Törvényszék nem döntött arról a kérdésről, hogy a *ne bis in idem* elve alkalmazandó-e olyan helyzetben, amelyben egy és ugyanazon határozatban szabnak ki több szankciót. Következésképpen, ahogyan arra a főtanácsnok indítványának 110. és 111. pontjában rámutatott, ez az ítélkezési gyakorlat nem alkalmas annak bizonyítására, hogy a Törvényszék a *ne bis in idem* elvének értelmezése során tévesen alkalmazta volna a jogot.
- 83 Másodszor, a fellebbező másodlagosan megfogalmazott azon érvét illetően, amely szerint a Törvényszék tévesen mulasztotta el a beszámítás elvének alkalmazását, meg kell állapítani, hogy bár a fellebbezésből kétségtelenül kitűnik, hogy a fellebbező ezzel az érveléssel kizárólag a megtámadott ítélet 339–344. pontját vitatja, a fellebbező nem terjeszt elő egyetlen olyan konkrét információt sem, amely alkalmas lenne annak bizonyítására, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor többek között az említett pontokban megállapította, hogy a beszámítás elve – feltéve, hogy arra a jelen ügyben hivatkozni lehet –, nem alkalmazandó olyan helyzetben, melyben több szankciót szabnak ki egy és ugyanazon határozatban, még akkor sem, ha e szankciókat azonos tényállás miatt alkalmazzák.
- 84 Következésképpen, mivel ezt az előfeltevést a fellebbező nem vitatja, meg kell állapítani, hogy hatástalanok az annak alátámasztására felhozott érvek, hogy ez az elv a Törvényszéktől megköveteli annak megállapítását, hogy a Bizottságnak a második szankció meghatározása során figyelembe kellett volna vennie a fellebbezővel szemben kiszabott első szankciót.

- 85 Továbbá rá kell mutatni, hogy amikor a Bíróság a tárgyaláson ezzel kapcsolatban kérdést intézett hozzá, a fellebbező pontosította, hogy többek között a beszámítás elvére támaszkodva e szankciók aránytalan jellegére kíván hivatkozni. Ezen érv mindazonáltal elfogadhatatlan, mivel a fellebbező semmilyen kifogást nem fogalmazott meg a megtámadott ítélet 579–631. pontjával kapcsolatban, amely pontokban a Törvényszék az arányosság elvének fényében kifejezetten értékelte a fellebbezővel szemben kiszabott bírság összegét.
- 86 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második jogalap első részét teljes egészében el kell utasítani.

A második részről

– A felek érvei

- 87 A második fellebbezési jogalap második részében a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot, amikor a megtámadott ítélet 362. pontjában úgy ítélte meg, hogy nem a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettség állítólagos megsértése minősül a különösebb jogsértésnek, így abba nem olvad be az e rendelet 7. cikke (1) bekezdésében előírt általánosabb jogsértés. Ezáltal a Törvényszék megsértette a halmazati elvet.
- 88 Először is, a fellebbező azzal érvel, hogy ezt az elvet a nemzetközi jog és a tagállamok jogrendje is elismeri. Ebből következik, hogy amennyiben egy cselekmény látszólag két jogszabályi rendelkezés hatálya alá tartozik, az elsődlegesen alkalmazandó rendelkezés kizár minden más rendelkezést a szubszidiaritás, a konzumpció vagy a specialitás elve alapján. Bizonyos tagállamok szintén tiltják kétszeres szankció kiszabását, amikor azok egy súlyosabb jogsértés és az előbbi részét képező enyhébb jogsértés szankcionálására irányulnak. Továbbá a fellebbező hangsúlyozza, hogy a nemzetközi bíróságok állandó ítélkezési gyakorlata tiltja kettős szankció kiszabását valamely személlyel szemben, ha valamely rendelkezés megsértése egy másik rendelkezés megsértésével jár.
- 89 Másodszor, a fellebbező azt állítja, hogy a Törvényszék tévesen alkalmazta a jogot a megtámadott ítélet 302., 352. és 361. pontjában azáltal, hogy „technokrata” különbséget tett a bejelentési kötelezettséget meghatározó elemek és a felfüggesztési kötelezettséget meghatározó elemek között. A Törvényszék úgy ítélte meg, hogy ezen kötelezettségek közül az első megsértése egyetlen időpontban megvalósuló jogsértésnek minősül, míg a második megsértése folyamatos jogsértésnek minősül. Márpedig e különbségtétel irreleváns a szóban forgó két jogsértés egyidejű jellegének értékelése szempontjából, mivel azok ugyanarra a magatartásra, vagyis az összefonódás megvalósítására irányulnak, de eltérő időpontokban, azaz a bejelentést, illetve az engedélyezést megelőzően. Mindenesetre az említett megkülönböztetés nem igazolja ugyanazon magatartás miatt halmozott szankciók kiszabását.
- 90 Harmadszor, a fellebbező a fellebbezésében arra hivatkozott, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének állítólagos megsértése a különösebb jogsértésnek minősül, és abba beleolvad e rendelet 7. cikke (1) bekezdésének állítólagos megsértése.
- 91 A fellebbező úgy véli, hogy a Bizottság bírság kiszabására való képességének összhangban kell lennie a 139/2004 rendelet rendelkezéseiben szereplő különböző lehetőségekkel. Így e rendelet 7. cikkének (1) bekezdése és a Bizottság azon hatásköre, hogy az említett rendelet 14. cikke (2) bekezdésének b) pontja alapján szankcionálja e cikk megsértését, olyan helyzetre vonatkoznak, amelyben az összefonódást bejelentették, de annak engedélyezése előtt megvalósították. Bejelentés hiányában az összefonódásnak a bejelentés előtt, és ennél fogva szükségszerűen annak engedélyezése előtt történő megvalósítása a különösebb és megfelelőbb jogsértésnek minősül ahhoz, hogy ugyanezen rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a) pontja alapján bírságot szabjanak ki.

- 92 A Bíróság előtti tárgyaláson a fellebbező mindazonáltal pontosította, hogy ezzel ellentétben úgy véli, hogy a 139/2004 rendelet 7. cikkének (1) bekezdése annyiban, amennyiben egyaránt hivatkozik a bejelentési és felfüggesztési kötelezettségre, magában foglalja ugyanezen rendelet 4. cikkének (1) bekezdését.
- 93 A fellebbező szerint a bejelentési kötelezettség megsértése csak akkor állapítható meg, ha a felfüggesztési kötelezettséget megsértették. E tekintetben a megtámadott ítélet 306. pontjában a Törvényszék arra a következtetésre jutott, hogy „a jelenlegi jogi háttér szokatlan, amennyiben a 139/2004 rendeletben két olyan cikk is van, amelynek megsértése ugyanazon szankciókeretben sújtható bírsággal, de amelyek esetében az első megsértése szükségképpen a második megsértését is maga után vonja”. Ezenkívül a fellebbező analógia útján a 2011. március 24-i IBP és International Building Products France kontra Bizottság ítéletre (T-384/06, EU:T:2011:113, 109. pont) hivatkozik, amelyben a Törvényszék a tájékoztatáskérésre a válasz megtagadása, illetve pontatlan vagy félrevezető információk szolgáltatása miatt kiszabott bírsággal kapcsolatban kimondta, hogy „e két minősítés közül az egyik alkalmazása kizárja, hogy ugyanazon magatartást illetően a másikat egyidejűleg figyelembe lehessen venni”.
- 94 Így ellentétben azzal, amit a Törvényszék a megtámadott ítélet 356. és 357. pontjában megállapított, nem áll fenn az e 356. pontban leírt „abszurd” eredmény bekövetkezésének kockázata, amennyiben – ahogyan azt a fellebbező állítja – a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdésében előírt bejelentési kötelezettség megsértésére kiterjed az e rendelet 7. cikkének (1) bekezdésében előírt általánosabb jogsértés.
- 95 A fellebbező szerint a szóban forgó rendelkezések Törvényszék általi értelmezése összhangban van a 139/2004 rendelettel felváltott, a vállalkozások közötti összefonódások ellenőrzéséről szóló, 1989. december 21-i 4064/89/EGK tanácsi rendelettel (HL 1989. L 395., 1. o.; magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 1. kötet, 31. o.; helyesbítés: magyar nyelvű különkiadás 8. fejezet, 4. kötet, 137. o.), amely előírta, hogy az összefonódást az előírt határidőn belül be kell jelenteni. Ezen értelmezésnek azonban nincs létjogosultsága a 139/2004 rendelet keretében, amely csupán a művelet megvalósítását megelőző bejelentésre vonatkozó kötelezettséget ír elő, ily módon a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt már nem igazolt halmozott szankciók kiszabása.
- 96 A Bizottság vitatja a fellebbező érveit, és úgy véli, hogy a második fellebbezési jogalap második része megalapozatlan.
- *A Bíróság álláspontja*
- 97 E második részben a fellebbező lényegében arra hivatkozik, hogy a Törvényszék megsértette a halmazati elvet, amikor többek között a megtámadott ítélet 362. pontjában úgy ítélte meg, hogy a Bizottság megalapozottan szabott ki szankciót a fellebbezővel szemben a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének megsértése miatt.
- 98 Meg kell állapítani, hogy – ahogyan az a megtámadott ítélet 348. és 349. pontjából kitűnik – a Törvényszék, miközben megállapította, hogy az uniós versenyjogban nincsenek a halmazatra vonatkozó különös szabályok, megvizsgálta a fellebbezőnek a nemzetközi jog és a tagállamok jogrendjeinek alapelveire alapított érveit. A Törvényszék így megvizsgálta, hogy a 139/2004 rendelet tartalmaz-e – ahogyan arra a fellebbező hivatkozik – „elsődlegesen alkalmazandó rendelkezést”, amely kizárja e rendelet más rendelkezéseinek alkalmazását.

- 99 E tekintetben először is a megtámadott ítélet 350. pontjában a Törvényszék megerősítette a Bizottság azon megállapítását, amely szerint az uniós jogalkotó nem mondta ki, hogy az egyik jogsértés súlyosabb, mint a másik, mivel a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének és 7. cikke (1) bekezdésének megsértésére e rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontja értelmében ugyanaz a felső érték vonatkozik.
- 100 E megállapítással a Törvényszék nem alkalmazta tévesen a jogot.
- 101 A megtámadott ítélet 294. és 295. pontjában a Törvényszék helyesen állapította meg a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése közötti viszonyra vonatkozó előzetes észrevételeiben, hogy bár kapcsolat áll fenn e rendelkezések között, mivel e rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése automatikusan az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértését vonja maga után, ennek fordítottja nem igaz.
- 102 Így abban az esetben, ha egy vállalkozás a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megfelelően megvalósítása előtt bejelent egy összefonódást, lehetséges, hogy e vállalkozás megsérti e rendelet 7. cikkének (1) bekezdését abban az esetben, ha ezt az összefonódást azt megelőzően valósítaná meg, hogy azt a Bizottság a belső piaccal összeegyeztethetőnek nyilvánítja.
- 103 Ebből következik, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikkének (1) bekezdése és 7. cikkének (1) bekezdése az e rendelet (8) preambulumbekkezdésében említett „egyablakos rendszer” keretében önálló célokat követ.
- 104 Ahogyan arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 302. pontjában helyesen rámutatott, egyrészt az említett rendelet 4. cikkének (1) bekezdése arra vonatkozó kötelezettséget ír elő, hogy az összefonódást annak megvalósítása előtt be kell jelenteni, másrészt ugyanezen rendelet 7. cikkének (1) bekezdése tartózkodási kötelezettséget ír elő, vagyis hogy az összefonódást ne valósítsák meg annak bejelentését és engedélyezését megelőzően.
- 105 A 139/2004 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a) és b) pontja külön bírságokat ír elő az egyes kötelezettségek megsértéséért.
- 106 Ennélfogva, ahogyan arra a fellebbező hivatkozik, bár a 139/2004 rendelet keretében valóban nem lehet megállapítani e rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértését az említett rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértésétől függetlenül, ez nem változtat azon, hogy – ahogyan azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 296. és 297. pontjában helyesen megállapította – ugyanezen rendelet előírja annak lehetőségét, hogy a 14. cikke (2) bekezdése a) és b) pontjának megfelelően az egyes jogsértések esetében külön bírságot szabjanak ki abban az esetben, ha a jogsértéseket egyidejűleg követik el az összefonódásnak a Bizottságnak történő bejelentés előtti megvalósításával.
- 107 A fellebbező azon értelmezésének, amely szerint ilyen helyzetben a Bizottság csak a 139/2004 rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértését szankcionálhatja, mivel e rendelkezés magában foglalja e rendelet 4. cikkének (1) bekezdését, nem lehet helyt adni.
- 108 Ez az értelmezés ugyanis ellentétes a 139/2004 rendelet céljával, amely – ahogyan az e rendelet (34) preambulumbekkezdéséből kitűnik – a közösségi léptékű összefonódások hatékony ellenőrzésének biztosítására irányul azáltal, hogy arra kötelezi a vállalkozásokat, hogy előzetesen bejelentsék az összefonódásaikat, és annak előírásával, hogy ezen összefonódások megvalósítását a végleges határozat meghozataláig fel kell függeszteni (lásd ebben az értelemben: 2018. május 31-i Ernst & Young ítélet, C-633/16, EU:C:2018:371, 42. pont).
- 109 Márpedig az említett értelmezés azáltal, hogy megfosztja a Bizottságot attól a lehetőségtől, hogy az általa kiszabott bírságok révén különbséget tegyen a jelen ítélet 102. és 106. pontjában említett helyzetek között, vagyis egyrészt amikor a vállalkozás tiszteletben tartja a bejelentési kötelezettséget, de

megsérti a felfüggesztési kötelezettséget, másrészt amikor e vállalkozás mindkét kötelezettséget megsérti, nem teszi lehetővé a cél elérését, mivel a bejelentési kötelezettség megsértése soha nem képezhetné külön szankció tárgyát.

- 110 Ezenkívül ugyanezen értelmezés megfosztaná hatékony érvényesülésétől a 139/2004 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a) pontját, mivel – ahogyan azt maga a fellebbező is elismeri – nem állhatna fenn a Törvényszék által a megtámadott ítéletben vázolt helyzettől eltérő olyan helyzet, amelyben a rendelkezés alkalmazható lenne. Mivel a fellebbező által adott értelmezés e tekintetben ugyanezen rendelkezés érvényességének megkérdőjelezését jelentené, hangsúlyozni kell, hogy – ahogyan arra a Törvényszék a megtámadott ítélet 306. pontjában rámutatott, és anélkül, hogy ezt a fellebbező vitatta volna – a fellebbező semmilyen jogellenességi kifogást nem hozott fel a Törvényszék előtt e rendelet 14. cikke (2) bekezdésének a) pontjával kapcsolatban.
- 111 Következésképpen a Törvényszék megalapozottan állapította meg, hogy a Bizottság két külön bírságot szabhatott ki az említett rendelet 4. cikkének (1) bekezdése, illetve 7. cikkének (1) bekezdése alapján.
- 112 Másodszor, a megtámadott ítélet 351–358. pontjában a Törvényszék megvizsgálta és elutasította a fellebbező azon érvét, amely szerint a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése jelenti a különösebb jogsértést, amibe beolvad e rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértése.
- 113 E célból a Törvényszék lényegében a megtámadott ítélet 352. pontjában szereplő azon megállapításra támaszkodott, hogy a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértése egyetlen időpontban megvalósuló jogsértés, míg az e rendelet 7. cikke (1) bekezdésének megsértése folyamatos jogsértés, amely akkor kezdődik, amikor az említett rendelet 4. cikke (1) bekezdésének megsértésére sor kerül.
- 114 A megtámadott ítélet 353–356. pontjában a Törvényszék ebből azt a következtetést vonta le, hogy az e kétfajta jogsértés miatti eljárás tekintetében alkalmazandó eltérő elévülési időkre tekintettel a fellebbező által képviselt értelmezés azzal a következménnyel járna, hogy előnyben részesít egy olyan vállalkozást, amely mind a bejelentési kötelezettséget, mind a felfüggesztési kötelezettséget megsérti egy olyan vállalkozáshoz képest, amely csak a felfüggesztési kötelezettséget sérti meg.
- 115 Ebből kitűnik, hogy a fellebbező állításaival ellentétben a 139/2004 rendelet 4. cikke (1) bekezdésének egyetlen időpontban megvalósuló jogsértésnek minősülő megsértése és az e rendelet 7. cikke (1) bekezdésének – folyamatos jogsértésnek minősülő – megsértése között a Törvényszék által helyesen megállapított megkülönböztetés releváns azon kérdés értékelése szempontjából, hogy e két jogsértés egyikét „különösebbnek” kell-e minősíteni, ennél fogva az egyikbe beolvadhat-e a másik.
- 116 Egyébiránt a jelen ítélet 100–111. pontjában szereplő megfontolásokra tekintettel a fellebbező azon érve, amely szerint ugyanezen különbségtétel nem teszi lehetővé a Bizottság számára, hogy halmozott szankciókat szabjon ki, mindenképpen megalapozatlan.
- 117 Harmadszor nem lehet helyt adni a fellebbező azon érvének sem, amely szerint a Törvényszék megsértette a nemzetközi jogból és a tagállamok jogrendjéből következő halmazat elvét.
- 118 Ugyanis, feltételezve, hogy ez az elv releváns a jelen ügyben, ahogyan azt a Törvényszék a megtámadott ítélet 372. és 373. pontjában helyesen megállapította, amiatt, hogy a 139/2004 rendelet nem tartalmaz olyan rendelkezést, amely „elsődlegesen alkalmazandó”, ahogyan az a jelen ítélet 100–111. pontjából kitűnik, ezen érvnek nem lehet helyt adni.
- 119 A fenti megfontolások összességére tekintettel a második fellebbezési jogalap második részét mint megalapozatlant el kell utasítani.
- 120 Mivel a fellebbező által a második fellebbezési jogalap alátámasztására felhozott egyik résznek sem lehet helyt adni, e jogalapot teljes egészében el kell utasítani.

A tárgyalás során felhozott új jogalapról

A felek érvei

- 121 A tárgyalás során felhozott új jogalappal a fellebbező az EUMSZ 277. cikk alapján a 139/2004 rendelet 14. cikke (2) bekezdése a) pontjának jogellenességére hivatkozott.
- 122 E tekintetben a fellebbező azt állítja, hogy a 139/2004 rendelet 14. cikke (2) bekezdésének b) pontja az a jogalap, amely lehetővé teszi e rendelet 4. cikke (1) bekezdése és 7. cikke (1) bekezdése megsértésének egyszerre történő szankcionálását, ily módon nem indokolt az említett rendelet 14. cikke (2) bekezdése a) pontjának alkalmazása.
- 123 A Bizottság úgy véli, hogy ezen új jogalap elfogadhatatlan.

A Bíróság álláspontja

- 124 A tárgyaláson felhozott új jogalapjával a fellebbező a 139/2004 rendelet 14. cikke (2) bekezdése a) pontjának jogellenességére hivatkozik.
- 125 E tekintetben, ahogyan az a jelen ítélet 110. pontjában már megállapítást nyert, a megtámadott ítélet 306. pontjából kitűnik, hogy a Törvényszék előtt a fellebbező nem hozott fel jogellenességi kifogást e rendelkezéssel kapcsolatban.
- 126 Márpedig az állandó ítélkezési gyakorlat szerint az, ha valamely félnek megengednék, hogy először a Bíróság előtt hozzon fel olyan jogalapot, amelyet a Törvényszék előtt nem terjesztett elő, azt jelentené, hogy a Törvényszék által eldöntött jogvitán túlterjedő jogvitával fordulhatna a Bírósághoz, amelynek hatásköre korlátozott a fellebbezési eljárásban. A fellebbezési eljárás keretében ugyanis a Bíróság hatásköre a Törvényszék előtt megvitatott jogalapokról hozott jogi döntés megítélésére korlátozódik (2012. április 19-i Tomra Systems és társai kontra Bizottság ítélet, C-549/10 P, EU:C:2012:221, 99. pont; 2014. július 3-i Electrabel kontra Bizottság ítélet, C-84/13 P, nem tették közzé, EU:C:2014:2040, 35. pont, valamint az ott hivatkozott ítélkezési gyakorlat).
- 127 Következésképpen a fellebbező által felhozott új jogalapot mint elfogadhatatlant el kell utasítani.
- 128 Mivel a fellebbező által a fellebbezése alátámasztása érdekében felhozott egyik jogalap sem bizonyult megalapozottnak, a fellebbezést teljes egészében el kell utasítani.

A költségekről

- 129 A Bíróság eljárási szabályzata 184. cikkének (2) bekezdése alapján, ha a fellebbezés megalapozatlan, a Bíróság határoz a költségekről. E szabályzat 138. cikkének (1) bekezdése, amelyet az említett szabályzat 184. cikkének (1) bekezdése értelmében a fellebbezési eljárásban is alkalmazni kell, akként rendelkezik, hogy a Bíróság a peresztes felet kötelezi a költségek viselésére, ha a pernyertes fél ezt kérte. A fellebbezőt, mivel peresztes lett, a Bizottság kérelmének megfelelően kötelezni kell a költségek viselésére.

A fenti indokok alapján a Bíróság (negyedik tanács) a következőképpen határozott:

1) A Bíróság a fellebbezést elutasítja.

2) A Törvényszék a Mowi ASA-t kötelezi a költségek viselésére.

Aláírások